

Sygn. akt III AUa 1009/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską SA Bogdan Świerk (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Lublinie

sprawy J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 1 października 2014 r. sygn. akt IV U 928/14

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

III AUa 1009/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił dla J. Ś. wysokość jej emerytury i podjął od dnia 1 maja 2014 r. wypłatę dla niej tego świadczenia.

Emerytura ubezpieczonej została obliczona jako - tak zwana „emerytura mieszana” – składająca się z dwóch części.

Pierwszy składnik świadczenia, wynoszący jego 55 %, obliczony został według zasad wskazanych w art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej podawanej jako ustawa o FUS). Drugi składnik wynoszący 45 % został obliczony według zasad wskazanych w art. 26 ustawy o FUS.

W odwołaniu wniesionym od tej decyzji, kwestionując jej prawidłowość, J. Ś. zarzuciła nieuwzględnienie przy określaniu wysokości jej emerytury: kwoty bazowej obowiązującej od marca 2014 r. oraz okresu podleganiu przez nią ubezpieczeniom społecznym w 2013 r.

Po jego rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. zmienił wskazaną wyżej decyzję i ustalił, że wnioskodawczyni przysługuje od dnia 1 maja 2014 r. emerytura w wysokości uwzględniającej wskaźnik podstawy jej wymiaru obliczony z 10 lat kalendarzowych 2004 – 2013 oraz kwotę bazową: tak w części socjalnej jak i stażowej świadczenia, z dnia zgłoszenia wniosku o jego przeliczenie. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na poniższych ustaleniach faktycznych oraz ich ocenie prawnej: decyzją z dnia 29 sierpnia 2013 r. pozwany organ rentowy ustalił J. Ś. – na jej wniosek – prawo do emerytury.

Świadczenie to zostało obliczona jako tak zwana „emerytura mieszana” – składająca się z dwóch części.

Pierwszy jego składnik, wynoszący 55%, obliczony został według zasad wskazanych w art. 53 ustawy o FUS. Drugi składnik wynoszący 45% został obliczony według zasad wskazanych w art. 26 ustawy o FUS. Wobec jej niezaskarżenia decyzja ta uprawomocniła się. Wypłata świadczenia dla wnioskodawczyni została zawieszona. Z dniem 30 kwietnia 2014 r. nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy J. Ś. a w dniu 9 maja 2014 r. do organu rentowego wpłynęło pismo przewodnie jej pracodawcy, do którego został dołączony wniosek ubezpieczonej o podjęcie wypłaty należnej jej emerytury. Decyzją z dnia 26 maja 2014 r. pozwany podjął wypłatę świadczenia dla wnioskodawczyni, ale część emerytury obliczana według zasad wskazanych w art. 53 ustawy o FUS została określona według podstawy wymiaru świadczenia przyjętej do obliczenia tej części świadczenia w decyzji poprzedniej – z dnia 29 sierpnia 2013 r.

Zawarte w odwołaniu ubezpieczonej żądania, aby przy obliczaniu tej części jej świadczenia, uwzględnić kwotę bazową w wysokości obowiązującej w dacie złożenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury oraz podstawę wymiaru składek z 2013 r. Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione. W ocenie sądu pierwszej instancji do obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni znajdują zasady wskazane w art. 110 ust. 1 i ust. 2 ustawy o FUS bo w jej sytuacji wymogi te zostały spełnione. Emerytura obliczona w ten sposób będzie świadczeniem ewidentnie korzystniejszym niż obliczana przez organ rentowy. Dlatego uznając odwołanie wnioskodawczyni za uzasadnione Sąd Okręgowy zmienił kwestionowaną przez nią decyzję w sposób podany w jego wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł pozwany organ rentowy wnosząc o jego zmianę przez oddalenie odwołania wnioskodawczyni albo też o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 108 ustawy o FUS w związku z art.183 ust.6 ustawy o FUS przez brak ich zastosowań w tej sprawie oraz naruszenie art. 110 ustawy o FUS przez jego błędne zastosowanie skoro emerytura dla wnioskodawczyni została przyznana na podstawie art.183 ustawy o FUS.

W uzasadnieniu apelacji została wskazana argumentacja jej autora. Sprowadza się ona do twierdzenia, że w sytuacji wnioskodawczyni art.110 ustawy o FUS nie znajduje zastosowania do obliczania wysokości należnego jej świadczenia, co wynika z przepisu art. 183 ust.6 tej ustawy.

Wnioskodawczyni złożyła odpowiedź na apelację w której wносиła o jej oddalenie. W ocenie ubezpieczonej zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem i przez to prawidłowy. Na poparcie takiego wniosku J. Ś. przywołała wykładnię prawa wskazaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 grudnia 2004 r. II UZP 11/04. Poza tym, w ocenie ubezpieczonej, przy zastosowaniu art. 183 ust.6 ustawy o FUS, nie wystarcza sam fakt ustalenia prawa do świadczenia. Koniecznym wymogiem jest jeszcze podjęcie jego wypłaty, który w jej sytuacji nie został spełniony.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje: zakres następczej kontroli sądowej decyzji pozwanego organu rentowego wyznacza treść rozstrzygnięcia zawarta w tejże decyzji oraz zarzuty do tego rozstrzygnięcia podniesione w odwołaniu J. Ś.. Z analizy tych dokumentów jednoznacznie wynika, że ubezpieczona kwestionuje wskazaną na wstępie decyzję

pozwanego tylko w części dotyczącej obliczenia wysokości składnika świadczenia dokonywanej według zasad wskazanych w art. 53 ustawy o FUS.

Nie jest także sporny między stronami fakt, że wnioskodawczyni zostało ustalone prawo do, tak zwanej, emerytury mieszanej, której ustawowa regulacja jest zawarta w art. 183 ustawy o FUS. W tej sytuacji spór między stronami dotyczy tylko wykładni prawa materialnego, w szczególności art. 183 ust.6 ustawy o FUS. Cytowany wyżej przepis nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Wynika z niego, że przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury, nabytej według zasad wskazanych w jego wcześniejszych jednostkach redakcyjnych (ust.1 – 5), z tytułu późniejszego – po dniu przyznania emerytury - podlegania ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, stosuje się art. 108 ustawy o FUS. A zatem pogląd Sądu Okręgowego o możliwości zastosowaniu do sytuacji wnioskodawczyni regulacji normatywnej zawartej w art. 110 ustawy o FUS jest jaskrawo sprzeczny z prawem materialnym – art. 183 ust.6 ustawy o FUS. W tym zakresie jednoznaczne jest także orzecznictwo sądów apelacyjnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 września 2012 r. III AUa 677/12 – LEX 1220544 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 września 2012 r. III AUa 24/12 – LEX 1223181).

Fakt, że wnioskodawczyni do czasu ponownego ustalenia wysokości jej emerytury tego świadczenia nie pobierała jest prawnie obojętny dla rozstrzygnięcia o obecnym jej roszczeniu. Innymi słowy fakt ten nie ma żadnego znaczenia w obecnej sprawie, bo ustawodawca w ogóle nie wiąże go z ponownym ustaleniem wysokości emerytury. Wykładnia prawa dokonana przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 grudnia 2004 r. II UZP 11/04 nie znajduje w tej sprawie żadnego zastosowania z powodu istotnej odmienności stanów faktycznych w sprawie, której dotyczy uchwała i w sprawie niniejszej, co w konsekwencji powoduje zastosowanie do tych odmiennych stanów faktycznych różnych regulacji normatywnych, właściwych do każdego z tych stanów.

Dlatego we wskazanym wyżej sporze między stronami należy przyznać rację apelującemu, który w oczywisty sposób wykazał zasadność swojej argumentacji.

Art. 108 ust. 2 ustawy o FUS do którego odsyła art. 183 ust.6 ustawy o FUS wskazuje jedyny możliwy sposób mający zastosowanie do ponownego obliczenia emerytury wnioskodawczyni. Jest to także zgodne z czytelną intencją ustawodawcy do stosowania zasad nowego systemu emerytalnego, opartego na zasadzie świadczenia jako ekwiwalentu zapłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne (systemu zdefiniowanej składki), sąd pierwszej instancji określił go jako „zreformowanego”, zamiast wygasającego dotychczasowego systemu zdefiniowanego świadczenia.

Skoro wszystkie zarzuty podniesione przez apelującego okazały się uzasadnione to jego apelacja podlegała uwzględnieniu. Nie było jednak potrzeby uchylania zaskarżonego wyroku i przekazywania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, bo po pierwsze nie zostały spełnione ustawowe przesłanki takiego uchylenia (zob. art. 386 § 2 - § 4 kpc) i po drugie apelujący nie kwestionował ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego zarzucając w swojej apelacji tylko naruszenie prawa materialnego. Nie było zatem żadnej potrzeby ponownego prowadzenia postępowania w tej sprawie przez sąd pierwszej instancji.

Dlatego zaskarżony wyrok podlegał zmianie przez oddalenie odwołania wnioskodawczyni.

Z więc względów i z mocy art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.